Non aliquotiens iucundum – A kétszer nem járható út

Gyermekkori reminiszcencia (visszaemlékezés) költészet

Vonatsínek közt a csipetke dorkók alatt
bazalt kövek siklóan szökellnek
a tengernyi szöcskerajjal.
Elől imázs Őrangyal, kedvesen
a katonarigmust hívja.
Gyermekszájak szélnek eresztik,
dióhéjas himnuszuk hősét
dalba foglalva.
Szánk a csókrahúzó, keserűséget
áldozó csipkebogyó ízétől oly ételi.
Mássalhangzókat tördelő nyelvjátéknak
zamatától, oly egyszeri.
A patak medre apálykimerülésben,
s vízjárás szavára kel a cifralepke,
úgy, mint ékes virágszirmot cipelte
békés stádiumot e segítő kezekre.
Kikandikál néhány szál nádastető
a mederszéliben, a vízfolyam erősödik,
buzogányrudak, s páfrányfürtök sorjában
követik a pillanatot, mely idő alatt elveszik.
A nyárfán ciripel egy csilpcsalpfüzike,
a gyékényburokban lóherék, s békacsapatok,
tücsöknyájak néznek szembe a csermellyel,
mely oltárán a kisemberek
lepkefogók, s Barátok.
Rácsodálkozással adnak áldást
a természeti csodáért:
mosolyröpiratok, zenedobozok,
s beszélőórák kattogó élményéért.
A nap és a felhő tánca
ragyogott le reánk:
hol aranybaborult koszorúgerezdek
eredeztek szét homlokredőinken,
hol a fásultabb kékeszöldebb felhőkeringő
arca, mint égi testek bújócskája
e játszótéri fedezeten.
Az uzsonnázás 14:00 körül terített pokrócot,
megszorítva a szívdobbanó kívánatát,
s lelkesült, éhesszájak ízbimbóit

a mogyorókrémes varázshoz.
Elágazó ösvények, szálkaszáras vegetáció,
Isten adta emlékek egy csúszdalélek álmához.
Mesélik még ma is a múltkor pompáját,
az álmukban zenélő tündérek
s, majd feléled egy zúgó pagony
szerelme lelkicsendjéhez.
Rétisíkságok, s lankák
Szunnyadó fák akolja,
Tiszták, és óvottak
mint keringő lélegzetek
dunyhája.
Hova bejárni küldetés, játszani életcél.
Hol díszek kerülnek a szeredásba,
s mosolyözön kavalkádja
a múltidézte emlékkosárba.
Rétiségben a dombháton vadászles játszik
a természet nesztelen súlyával
csendkirályt oly csibészül:
körülötte lévő tarlók humuszfelszínén
bálákba feltekert szalmacsutakkötegek,
riadt őzek, szerény kívánatára
szalmahenger hátán gyermeki üzenetek.
S kardokkal, tortáskézzel viseltünk
csapatérdeket, s egymáshoz
lelkesek, őszinték voltunk.
Ott a színek hátán, ahol a krétás
égi szürkeség befogja a vasas eget
lettünk hősök egy perc alatt.
Szívünk telve kalanddal és hőstettekkel,
virtust öltött jómanók hitével, s
a tűzköpő sárkány hangja már
nem volt több, üres szavaknál.
Szívem hintája ringat, mint mezőbálon
papírsárkányt röptető vidámságon.
Gyíkréseken őrködő szemek,
s az én kékségem,
mint a tenger mélye, s úgymint
az ő virághajú zöldessége.
Őszinte szerelmet vallottam neki,
s megfogta a kezem.
A vadászles alatt szépszavakat énekelem,
de az égivándorok dala, mint a Szenténék
s Ő kösöntyűs emléket súgott

szerelmesen, hogy másokért szeressek.
Úgy szerettem őket, mintha testvéreim
lettek volna.
Mintha vérszerintijeim emeltek volna
a boldogság és szeretet lombjára,
a lelkem érzelmi láng csúcsára dőlt,
ahol nem lépek ingára a tükör előtt.
S szemeim nem szikráznak úgy
telve vággyal és kísértéssel
epekedőn a gyöngéd simogatásukért,
mint most, mostanság,
melyet nekik, az igaz családomnak
nem tudtam elégszer dallamokba foglalni:
A természetszerelem gyöngyvirágai,
kik mindennap oly gyorsan tűnnek el előlem,
mint ahogy képesek megjelenni egyetlen
pihenőútba veszett, nyugodt pillanatban.
A napló bekezdések gesztussal töltik
elpocsékolt időm merengő sorait.
az üres findzsát szorongató, remegő kezű
szinonimátlan költőt, ki betegen keresi fiait.

P.L.